alicui psone ppria rc. Istam snīam mgr ponēs que
rit: an eadē ppzietas sit que importat noīe patrī. pa
ternitatī. generationis actiue. Et silr an eadē sit que
importat noīe filij τ filiationis. generationis passiue
Quā questionē magister ponēs sub his v̄bis querit.
Utrum sit idem esse prēm τ genuisse filium. Et vtrū
idem sit esse filiū τ natum a patre. Ad qđ magister re
spondens dicit. q̄ licet eadē ppzietas significet istī
noībus. s. esse patrem τ genuisse filium. seu pr̄ et pa-
ternitas. hoc tn̄ est sub diuersis rōnibus. Nam nomi
nibus psonarū cuiusmodi sunt pater filius τ spūssan-
ctus: significat nō ppzietas tm̄ sed hypostasis. Sz
nominib⁹ ppzietatum cuiusmodi sunt paternitas et
filiatio. significant ipse proprietates ſm se vel actus
ipsarū ppzietatū. vt generare. nasci vel generari. Se
cunda pposítio est hec. Hec noīa genitus. verbum.
imago. nō substantialr ex pte rei seu ad se. sed ad pa-
trem dicunt relatiue. Et pbat sic. Illa noīa que p-
prie filio ɔueniunt: τ eius psonalem ppzietatē pcise
exprimūt: nō substantialr sed respectiue respectu pa
tris dici pñt. sed ista nomina v̄bum. imago. genitus
sunt hmōi. ḡ non substantialiter ex pte rei seu ad se di
cunt. sed relatiue ad patrē. Argumentū tenet τ ma-
ioz. Sed minoz pbat in textu auc̄te beati Aug. que
dicere intendit q̄ genit⁹ dicit genitoris genit⁹. τ ver
bum dicentī verbum. τ imago imaginati imago. que
omnia soli filio ɔueniūt respectu patris. ḡ minoz ve
ra. et p ɔñs pposítio pbanda. Tertia pposítio ē hec
Solum essentialia de plurib⁹ simul τ de seipsis affir
mant. Et patet p hoc q̄ bene pōt dici. Pater τ fili⁹
τ spūssanctus sunt deus. vel potentia diuina. sciā et
bonitas diuina sunt de⁹. Sed nō potest dici pater et
filius sunt pr̄ vel sunt filius. Uñ patet q̄ solum essen
tialia possunt simul τ pluribus dici: vt dicit propo-
sitio pbanda. etiam illa solū dicuntur de se vt lumen
de lumine. deus ð deo. qđ non pōt dici de nominib⁹
relatiuis. non em̄ pōt dici pater de prē. aut filius de
filio. Qđ pbat auc̄te. b. Augī. vj. de tri. c. v. dicen
tis. Hoc solum de eis dici nō potest. illud de illo. qđ
simul ambo nō sunt. i. illo noīe non possumus vti ad
ostendendū vnū de vno. qđ simul ambobus nō ɔue-
nit. sicut v̄bum de verbo. qđ nō simul ambo verbum
nec filiū de filio. qđ nō simul ambo. Et subiungit ma
gister: q̄ sicut illa essentialia noīa aliqñ intelligentiā
distinctionū psonarum faciūt. ita τ interdum totius
verba simul. qđ pbat auc̄te beati Augī. li. de tri. ca.
iij. dicentis. In patris noīe ipse pater pnunciat per
se. In dei aūt nomine τ ipse τ filius τ spūssanctus. vt
cum dr̄. nemo beat⁹ nisi solus de⁹. q2 trinitas est vn⁹
deus. Et hec ē snīa mgr̄i in hac distinctiōe ī speciali.

Q2 non tantū tres pdicte ppzietates sūt
in psonis. sed etiam que alijs significant no
minibus vt ingenitus. a

Di. XXVIII

P p Reterea con-
siderari optet q̄ nō tm̄ tres pre
dicte ppzietates siue notiones
in psonis sunt. verū etiam alie
que alijs notant noibus. Nam etiā h nomē
ingenit⁹ relatiue dicit de prē tm̄: τ aliam de
signat notionē q̄z pater vel genitoz. Non est
em̄ idem esse prēm τ esse ingenitū. i. non ea
notione pr̄ dicit qua ingenitus. Pater eniz
vt pdictū est dicit ſm ppzietatē generatōis
Ingenit⁹ aūt ſm ppzietatez innascibilitatī.

Differt ḡ pater a filio autoritate generatio-
nis. differt etiam ppzietate innascibilitatī. i.
q2 ingenitus. Uñ Augī. distinguens int p- Aug⁹.
prietatē qua pater dr̄. τ illā qua dicit ingeni
tus. in. v. li. de tri. sic ait. Nō est hoc dicere in De ingenito
genitum qđ est patrē dicere. q2 τ si filium nō plana assignā
genuisset: nihil phiberet dicere eum ingeni tio. s. qđ rela
tum. Et si gignat quisq̄z filiū: nō ex eo ipse ē tiue dr̄ τ alia
ingenit⁹. q2 geniti hoīes gignunt alios. Nō est notio qua
ergo ideo dr̄ pater: q2 ingenit⁹. Ideoq̄z cuz dr̄ ingenitus
de deo patre vtrūq̄z dicat. alia notio est qua alia qua pr̄.
intelligit genitoz. alia qua ingenitus. Geni
toz enim dr̄ ad genitū. i. filiuz. Cum v̄o inge
nitus dicit. nō quid sit. sed q̄d nō sit ostēdit.
Hoc exemplis planū faciendū est. Q2 di- Exēplis vtit
cit ingenit⁹: hoc oñdit q̄ nō sit filius. sed ge- ad hoc osten
nitus τ ingenitus cōmode dicunt. filius aūt dendum.
latine dicit. Sed vt dicat infilius. nō admit
tit loquēdi ɔsuetudo. nihil tn̄ intellectui de-
mit. si dicat non filius. queādmodū etiam si
dicat nō genit⁹. p eo qđ dicit ingenit⁹ nihil
aliud dicit. Ideo nō est in reb⁹ ɔsiderandū
quid vel sinat vel nō sinat dici vsus ſmonis
nostri. sed q̄s rerum ipsarū intellect⁹ eluceat
Non ḡ iam tantū dicam⁹ ingenitū. ſ etiā Q2 tm̄ valet
nō genitū. qđ tm̄ valet. Nunquid ḡ aliud di- non genitus
cimus q̄z nō filiū: Negatiua porro particula q̄tum ingeni
nō id efficit: vt qđ sine illa relatiue dr̄. eadez tus τ tantun
pposita substantialr dicat. sed id tm̄ negat dem nō fili⁹.
qđ sine illa aiebat sicut in alijs pdicamentis
cum dicimus homo est. subām designamus
Qui ḡ dicit nō homo est. nō aliud gen⁹ pdi-
camēti enūciat. sed tm̄ illud negat. Sicut ḡ
ſm subām aio. hō est. sic ſm subām nego cuz
dico nō homo est. At si tm̄ valet qđ dicit ge-
nitus. q̄tum valet qđ dicit filius. Tantūdē
ergo valet qđ dicit nō genit⁹: quantū valet
qđ dicit nō filius. Relatiue aūt negamus di
cendo nō genitus. Ingenit⁹ porro quid est
nisi nō genitus. Non ḡ recedit a relatiuo p-
dicamento cū ingenitus dr̄. Sicut em̄ geni-
tus nō ad se dr̄. sed q̄ ex genitore sit. ita cum
dicit ingenitus: nō ad se dr̄. sed q̄ ex genito-
re nō sit ostendit. Utrunq̄z tn̄ relatiue dicit Nota q̄ om[...]
Qđ aūt relatiue pnunciat: non indicat sub ingenituz e[...]
stantiam. Quis ḡ diuersuz sit genit⁹ τ inge- nō genitū. [...]
nitus. tn̄ nō indicat diuersaz subām. q2 sicut nō ecōuerso
filius ad patrē. τ nō filius ad nō patrē refert.
ita genitus ad genitorem. τ nō genit⁹ ad nō
genitorez referat: necesse est. Ecce euiden-
ter ostendit q̄ ingenitus relatiue dicit. τ de
solo patre accipitur. Aliaq̄z notio est qua di
citur ingenitus. alia qua pater. Atq̄z tantū
valet cū dicitur ingenitus. quantū nō geni-
tus vel nō filius.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
gefördert durch die DFG